16de Jaargang | Curacao den 28sten Januari 1899. | No. 787

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja
Un number só fl. 0,20.

Curaçao, 27 Januari.

BRUNETIÈRE OVER ANTI-SEMITISME.

Men zegt, dat het Anti-semitisme in Frankrijk gaandeweg veld wint. Naar sommigen beweren, zou het nu reeds „een soort van publiek gevaar" opleveren.

Wat hiervan zij, de geschiedschrijver van den dag heeft rekening te houden met het verschijnsel. Hoe openbaart het zich? Hoe wordt het verklaard? Op beide vragen boeit ons het antwoord evenzeer.

De bekende directeur der *Revue des deux mondes*, Ferdinand de Brunetière, heeft in een nummer van zijn tijdschrift te dezer zake een merkwaardig woord gesproken. Wij geven er hier den korten inhoud van weer.

Voor de anti-semitische beweging, zegt hij, staan wij allen in meerdere of mindere mate aansprakelijk. Eerstens de mannen der natuurkundige wetenschap.

Anthropologen hebben nu al bijna vijftig jaren lang een onderscheiding der menschenrassen in "hoogere" en "lagere" verkondigd. Van de zwarten blanken, van de Semieten Ariërs willen maken, 't is hetzelfde onbegonnen werk. De Israëliet wordt nimmer een Franschman.

Vervolgens komen de taalgeleerden. Door onderzoek en vergelijking van de taalwetten hebben zij bevonden, dat er naturen (*humeurs*) zijn, die niet met elkander overeengebracht, antipathieën, die niet uitgewischt kunnen worden.

Eindelijk de geschiedschrijvers en de kunstrechters. Steunend op het beginsel van de ongelijksoortigheid der rassen, beproefden zij daaruit den ontwikkelingsgang van de litteratuur en de beschaving bij de onderscheidene volkeren te verklaren.

Meent men, dat zulke theorieën opgesloten blijven binnen de wetenschappelijke sfeer, die ze in 't aanzijn riep?

"Alle rassen gelijk te willen stellen", heeft Renan gezegd, „dat zou het pantheïstisch beginsel in de geschiedenis al te zeer op den voorgrond plaatsen.... Ik ben dus de eerste om te erkennen, dat het Semitisch ras, vergeleken bij het Indo-Europeesche, werkelijk *een lagere combinatie* der menschelijke natuur vertegenwoordigt."

Laat zulke machtspreuken afdalen in de kolommen der dagbladpers, in de hersens van het volk, en gij zult de nawerking zien. Erfelijke vooroordeelen, schandelijke begeerten, lage hartstochten, dit alles gaat schuil onder de leus van het Anti-semitisme. Maar dit alles wordt nu ook verontschuldigd, gerechtvaardigd, verheerlijkt — in naam der wetenschap.

Na en met de wetenschap, hielp de politiek deze anti-semitische strooming in 't leven roepen.

De "oude partijen" hadden sedert den gedenkwaardigen 16en Mei het staatkundig strijdperk vaarwel gezegd. Wij laten in 't midden, of haar pruilende onthouding al dan niet gerechtvaardigd werd door de omstandigheden. Trouw aan "een gevallen zaak" heeft altijd iets ridderlijks.

Maar de Republiek heeft er niettemin om bestaan. Daar waren leiders, daar waren ambtenaren noodig. Israëlieten, Protestanten, Vrijmetselaars boden zich in menigte aan. *Hen* bond niets aan het verledene. Zonder slag of stoot konden zij zich meester maken van de wetgeving, de administratie, de school.

Is het nu te verwonderen, dat de reactie kwam? Het katholieke Frankrijk wordt hun alleenheerschappij moede. En de anti-semitische vaan is het teeken, dat de ontvredenen verzamelt.

Men mag hiervan denken en zeggen wat men wil. Het feit ligt er. Wie durft het wraken als onnatuurlijk of onrechtmatig? Tot op zekere hoogte althans.

Frankrijk behoort aan *alle* Franschen. Laat het zijn, dat in alle eeuwen en in alle landen minderheden gevonden werden, die het roer van Staat in handen hielden; daar wordt de zaak niets beter om. Een zelfbewuste meerderheid verdraagt het op den duur niet.

Metterdaad, hier leggen wij den vinger op de wonde, al geven wij toe, dat ook de zwakheid der Regeering en de heerschende *malaise* den voortgang van 't Anti-semitisme in de hand werken.

Acht en dertig millioen Franschen laten 't zich niet welgevallen, om eeuwig gebukt te gaan onder de heerschappij van ettelijke honderd duizendtallen "mannen van gisteren". En wanneer nu slechts, ter ontworsteling aan dat juk, de wettelijke weg niet wordt verlaten, dan begrijpen wij volkomen, dat men zulk een optreden met leede oogen aanziet. Doch waarom *het recht* daartoe betwist? Waarom geroepen over *onverdraagzaamheid!*

Te meer, omdat sedert vijf en twintig jaren het gouvernement der "bourgeois" tegen die 38 millioen alle vervolgingsmaatregelen in het werk stelde, die met den schijn van een gehuichelden vrede bestaanbaar waren. Getuige vóór alles de schoolwet! Getuige het verwijt van "clericalisme", tegen ieder ministerie ingebracht, dat minder aan „vervolgen" scheen te willen doen dan de andere! Getuige eindelijk de wijze, waarop men de "ralliés" behandelt!

In gemoede, wat verdedigt men tegen de laatsten? Het feitelijk bezit der regeeringsmacht? Wij kunnen 't ons voorstellen.

Doch nader bezien, strijdt levensbeschouwing tegen levensbeschouwing.

Een *Anti-credo* staat hier tegenover het *Credo* der Kerk.

Sprekende bewijzen liggen voor de hand. "Op ons", zoo schreef de *Univers Israëlite* "op ons Joden, Protestanten, Vrijmetselaars en allen, die voor licht en vrijheid ijveren, rust de plicht om schouder aan schouder te staan, opdat Frankrijk, zooals één onzer gebeden het noemt, zijn eervollen rang behoude onder de volkeren."

Geeft dit niet te denken? Frankrijk zou dus ophouden zich-zelf te zijn, wanneer het ophield....te behooren aan de Joden, de Protestanten en de Vrijmetselaars?

Geen beter middel dan zulke gezegden, om lauwe „clericalen" wakker te schudden.

Wij zijn trouwens niet de meening toegedaan, dat er bij 't Anti-semitisme veel *godsdienstige* dweepzucht in het spel komt. Daarvoor is er in Frankrijk te weinig geloof. Maar nu wachten men zich ook, geestdrijverij aan te kweeken.

Wanner men in het zooeven genoemde blad leest: "*Alle moreele bederf heeft zich* [tegen ons] *verbonden; de geuren der sacristie mengden hun garstige "parfums" met den pestwalm der goten*," dan vraagt men zich af: aan welke zijde is nu het fanatisme?

Commentaar overbodig!

En het wordt alleszins verklaarbaar, als wij na zulke taal den heer de Brunetière hooren verzekeren, dat zelfs enkele Israëlieten aan het Anti-semitisme *niet geheel en al onschuldig zijn.*

Wij mogen dit artikel niet sluiten zonder daaraan nog een enkele opmerking toe te voegen.

Dat de Katholieken zich niet mogen laten onderdrukken of in hunne rechten verkorten, spreekt van zelf. Maar daarvoor behoeven zij niet

FEUILLETON.

PODER DI FE

4)

Pedro a spanta ora el a mira márcanan koe dolor a larga riba cara di su enamorada.

— Carmen, bo ta rabiá coe mi? é tabata puntra un poco spantá, keré mi, mi no por a haci di otro manera; no entristeza bo tantoe, corda koe es sacrificio aki, ki pisar koe é por ta, nos mester hacié coe balor.

— Nó, mi no por ta rabiá coe bo, Pedro, ma ta asina duroe, asina spantosamente duroe.... es pober moza tabata papia jorando, mientra é tabata tapa su cara coe su dos manoe.

Apena Pedro por a papia un palabra pa consolé, pasobra su coerazon també tabata jen, cordando riba nan separacion.

Es entusiasmo koe é tabatin, koe a haciéskirbi su nomber pa di promer riba lista, a fria un poco ora el a corda koe é mester separa for di toer koe é ta stima.

— Ma mi no ta comprendé, pakiko nan a acepta bo, mientra tin otro, koe maské nan a bai, nan no ta haci falta, manera bo roeman Miguel.

—Miguel no tabata na es reunion, Pedro a respondé, i mi ta contentoe koe é no tabata ai, pasobra mi ta keré koe coerazon di nos mama lo a kibra, si é mester a toema sirbisji i ta loké lo el a haci si é mester tabata presente.

— Toch lo no tabata asina maloe pé, es moza sin huicio a respondé, bo mama no por kier pa semper é tenéle cerca djé, i també é no tin ni muger ni comprometida ta larga, mientra bo.... un chorro di lágrima a strobé di sigi papia.

— Lo bo kier spera riba mi, Carmen? Pedro tabata puntré, lo mi bolbé cerca bo, esai mi por sigura bo.

— Mi no ta compremeté coe bo? Carmen tabata puntré. Kiko otro mi por haci?

— Lo mi kier bo hala bo palabra adén, mi kerida, es hoben dici, toer loké mi ta exigi di bo, ta koe bo ta spera riba mi den un término hustoe di tempoe noema, i si den es término di tempoe ai mi no bolbé of mi moeri.....

— Anto bida a caba pa mi també, es moza a sclama coe pasion, mi ta spera riba bo té dia bo bolbé, aunké ta té na mi morto.

—Nó, Carmen, esai ta muchoe exigi di bo, Pedro dici, mientra su coerazon tabata bati di legria pa tantoe prueba di amor.

— Bo ta hoben i boenita, cualkier jonkman lo trata di ocupa mi lugar den bo coerazon. Mi ta exigi solamente pa bo spera riba mi un ciertoe tempoe noema, di mas tantoe un cincoe anja. I si mi no bolbé, bo ta liber.

— Cincoe of diez-cincoe anja ta mes cos, é dici, mi kier spera bo maské cuantoe tempoe dura.

— Mi tin toer motiboe di confia coe nos lo no keda muchoe tempoe. Nos no ta bai bringa pa un causa santa? Pues, Dios lo ta coe nos i lo E doena nos victoria. Nos lo bolbé coe un presa ricoe. Figura bo com excelente es prendanan koe lo mi trecé lo para bo; capa di color, brazilete precioso i toer otro sorto di cos.

Es moza tabata moenstré indiferente pa primintimentoe di toer es regalonan ai.

— Nan por bien tené toer nan cos, basta nan larga bo bini noema, Pedro, é dici sacudiendo su cabez. Mi ta prefera mihor un rosa di nos jardin koe di ta jená coe toer es locuranan di musulmannan na mi curpa. Mi ta tembla si mi ta corda solamente riba nan.

— Bo no tin mester di nada, pa haci bo mas atractivo den mi bista Carmen, Pedro tabata bisé, mientra é tabata tira un bista di admiracion riba su compremetida.

En berdad, semper limpi i simpel den su bistir, Carmen no tabatin mester di ningun prenda pa doené mas atraccion. E tabatin un bistir simpel ma boenita, un cadena di oro coe un cruz na su garganta, na su scouder tabata cologa un capa di kantji masjar graciosa, mientra koe den su cabei tabatin un penja di caret hincá. Den su manoe é tabatin un abanico, koe mugernan spanjol i portugés sá usa tan boenita. Su cara tabata pálida, es rosada koe sá ta asina boenita riba su cara, parcé awor a troca na azucena, na es cambio aki su cara a toema un expresion koe a doené un nobo atraccion.

— Kiko bo tin intencion di haci duranti mi ausencia, Carmen? Pedro a puntra despues di un momentoe di silencio.

Es moza a hiza su scouder inboluntariamente.

— Loké mi a haci té awor, mi ta keré, é dici, juda mi tanta traha kantji i de bez en cuando doena Donja Leonora un bisjita.

— I bai balia den jerba manera coestumber? Pedro a bolbé puntré.

—Podiser, el a respondé poco-poco, bahando su wowo coe timidez; lo mi ta basta tristoe koe bo bai, pues lo mi por bien distrai mi un momentoe. Mi no sabi koe lo mi por nenga na pidimentoe di bai balia i toca algun bez anochi den jerba. Podiser coe esainan lo mi por loebida mi dolor algun bez.

—I mi també, Pedro dici coe un tono amargo, mi sabi com cos lo bai, Carmen, nan lo rondona bo di toer banda, nan lo adula bo i trata pa bo loebida bo Pedro.

— Ma kiko ta importa bo? es mo-

bepaald als anti-semieten op te treden. Wanneer zij strijden voor hunne beginselen, vinden zij genoeg te doen. Door zich te richten tegen een bepaalden kring van personen zouden zij licht gevaar loopen op een zijweg te verdwalen. En het algemeen karakter, dat hun strijd dragen moet, zou daaronder slechts lijden.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Vrijdagavond kwamen hier met het stoomschip *Merida* van de *Red D Line* aan zes studenten uit het bisdom Mérida, die ter voorbereiding voor het H. Priesterschap de hoogere studiën aan het Groot-Seminarie te Scherpenheuvel zullen beginnen.

Havennieuws.

Dinsdag in den namiddag verliet de *Minerva* de haven met bestemming naar Bonaire. Nauwelijks was zij in volle zee, of zij bekwam averij. Door den zwaren wind brak de boegspriet en scheurden de zeilen aan flarden; de *Minerva* was toen genoodzaakt wederom de haven binnen te komen.

***

Het Engelsche stoomschip *Salamanca*, dat tijdelijk in dienst was van de *Red D Line* en van hier naar Maracaibo voer, zal naar New-York gaan en niet meer hier terugkeeren. De *Merida* van de *Red D Line* onderhoudt nu de verbinding tusschen Maracaibo en ons eiland en het Venezolaansche zeilschip *Maria* vaart tusschen Coro en Curaçao. Naar men zegt, zal ook spoedig door de *Red D Line* een derde stoomschip, geheel gebouwd volgens de nieuwste vindingen, tusschen New-York, Porto Rico en Curaçao in de vaart worden gebracht.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

W. Assenbroek, Francisca M. Bulbai, Berdijni N, Consulado de Portugal, Trinidad Cempuzano, Zulia Demei, Esther de Marchena y Hnos, H Ezuik, Ml. Henriquez, Amelia Kip, Haim H. Lopez Penha, S. I. Maduro, Arturo Martis, H. D. Meyer, Anett N. N. na careda di Wij Primet, Kataliena Pietersz, Rita Paula, Ersilia Paula, Anet Pieters, Andrea Steba, Julien Sterling, Geo Smith, Wed: C, van der Linde Schotborgh geb: Bennebroek Forbes, B. van Otterdijk, D. van Otterdijk, Jozeph Zunirgia, Sol dreyfus.

Aangeteekende Stukken.

Mercedes Saviñon de Fernandez. (2) Cheri M. Leon, Cheri Leon.

Onderwijs.

Met voldoening mogen de R. K. bijzondere scholen neerzien op het groot getal leerlingen, waarmede het nieuwe schooljaar begonnen is. Zoowel op de jongens- als meisjesscholen is het getal schoolgaande kinderen, bij het getal, van het vorige jaar vergeleken, aanmerkelijk vermeerderd. Vooral is dit geval op de *niet-gesubsidiëerde* jongensscholen te Otrabanda en Pietermaai. Men heeft op beide scholen in de blijde noodzakelijkheid verkeerd het onderwijzend personeel uit te breiden.

Voorwaar een verblijdend teeken, dat zoowel getuigt voor de ouders, die ware verdiensten op den waren prijs weten te stellen, als voor den goeden naam van het Katholiek bijzonder onderwijs ten onzent.

Politiezaken.

Zondag hadden twee jongens twist aan den Waterkant van Willemstad. Van woorden kwam het tot daden, de een sloeg den ander met een stok. De geslagene viel toen geheel bebloed op den grond, waarna zijn aanvaller hem nog eenige messteken toebracht.

Inspectie-reis.

De Hoogedel Gestrenge Heer Gouverneur der kolonie is Woensdagavond van zijne inspectie-reis in de beneden-districten des eilands teruggekeerd.

Ongelukken.

Onder het spelen raakte te Otrabanda een knaap een makker met een steen aan het oog, dat vrij ernstig beschadigd werd. Dadelijk werd geneeskundige hulp ingeroepen en een verband gelegd, en men hoopt onder zorgvuldige behandeling, dat de gewonde het gebruik van het oog niet zal behoeven te missen.

— Op een der pontons der Koningin Emma-brug zat een jongen te visschen. Door een nedergaande beweging der brug werd hij zoozeer naar beneden gedrukt, dat hij daar door een ernstige kneuzing aan de heup bekwam. Hij werd spoedig naar het St. Elizabeths-gasthuis vervoerd, waar de geneesheer hem de noodzakelijke geneeskundige hulp verleende.

— Dinsdagavond raakte aan den Waterkant van Willemstad een dronken man te water. Hij zou zeker verdronken zijn, indien twee voorbijgangers hem niet bijtijds hadden gered.

Ingezonden Mededeelingen.

NEDERLAND.

Dr. Bronsveld over het Openbaar Onderwijs.

In een der laatste afleveringen der *Stemmen voor Waarheid en Vrede* bespreekt dr. A. W. Bronsveld, in verband met de circulaire-Dünner, den toestand van ons openbaar onderwijs en constateert daarbij, dat het aantal toeneemt van de leden der groote liberale partij, die niet tevreden zijn over den geest, welke heerscht onder vele onderwijzers en die op de school niet verborgen kan blijven.

De kroniekschrijver vervolgt dan aldus:

Een leeraar aan een normaalschool gaf onlangs den raad aan een klasse meisjes van 15 à 16 jaar om Hilda van Suylenburg te lezen, en dat ook te doen om het fraaie Hollandsch van dat boek. Zie, op deze wijze, in dien geest worden aanstaande onderwijzeressen van de kinderen onzes volks opgeleid.

Zeer vele liberalen keuren zulke dingen af. Zij zien ook wel, hoe de band tusschen het hoofd der school, den patroon, en zijn personeel niet zelden alles behalve hartelijk is, zij merken ook wel op, dat van de openbare onderwijzers slechts weinigen ter kerk komen en toonen, voor den godsdienst weinig hart te hebben. In vele dorpen, waar vroeger de omgang tusschen pastorie en kosterie zeer levendig was, woont thans het hoofd der openbare school in zijn schoolhuis, en bemoeit zich niet met den predikant. Hij is op den Zondag van huis, of gaat wandelen, of leest zijn nieuwsbladen. Dit geschiedt in plaatsen, waar de bevolking aan de kerk gehecht is, en zij ziet met verwondering en leedwezen den opvolger aan van den ouden „meester", die gewoon was met de kinderen te bidden, en elken Zondag in de kerk was. De ouders zouden, als zij iets te zeggen hadden in de benoeming van den onderwijzer, zulk een vijand van de kerk en het geloof nooit verkiezen tot den leidsman hunner kinderen.

Zulke toestanden, wij weten het, worden door vele liberalen levendig be-

---

za dici coe né, hungando coe su abanico, ta awor bo ta caba di bisa mi koe bo ta doena mi libertad di hala mi palabra adén.

— Ma bo no tabata kier, Pedro a respondé, scondiendo su emocion coe trabao.

— Awor tampoco mi no kier, Carmen dici, poniendo su manoenan den nan di Pedro, bo mester confia mi, Pedro, si mi no ta dignoe di bo confianza, mi no ta dignoe tampoco di ta bo muger.

Pedro tabata casi for di su mes, pa es prueba nobo di su fieldad. Mientra koe nan tabata papia, un homber bistir na matroos tabata para scucha nan na scondir tras di un punta di baranca. Riba su cara hende por a mira un expresion di rabia i benganza, mientra koe su lipnan tabata toema forma di un risa satánica, koe tabata moenstra un cierto satisfaccion.

CAPÍTULO IV.

Dia di Pascu mainta un número grandi di crejente a reuni den misa, koe tabata adorná pa fiesta. Cara di muchoe di nan tabata moenstra un paz santa i un resignacion calma. Nan a poné nan tristeza na pia di Cruz; den nan dolor, nan a toema nan refugio cerca es Mama di dolor i awor nan ta dispuesto pa huntoe coe'E nan logra riba triunfo di Su Jioe dibino, koe a vencé morto i fierno.

Banda di altar, koe tabata brilja di adorno, tabatin bandera, spada i toer sorto di arma cologá. Despues di sacrificio di misa, nan lo ta bendicioná solemnemente. Don Mancio i algun mas a toema lugar cerca altar. Despues di bendicionamentoe di es armanan, lo tin un discurso adecuado pa nan.

Ora koe es boroto di canto di alelluja a jena bóveda di es misa i koe es nubianan odorífica di sencia tabata subi den laria, muchoe di nan a sinti un temor santoe i for di coerazon di masjar di nan tabata sali es oracion aki: "Vencedor di morto, doena nan victoria."

Despues di ceremonianan Don Mancio a bai coe su hendenan na su castiljo, oenda tabatin un almuerzo prepará pa nan.

Donja Leonora mes kier a sirbi nan.

Despues di almuerzo, Donja Leonora a entretenéle coe cada un di nan na particular. E tabata anima nan i consola nan i fortifica nan speranza di un feliz resultado di gera, el tabata priminti judanza, consuelo na nan koe tabata keda.

Ora el a jega cerca Pedro Martinez é dici:

— Ki orguljoso bo mama lo ta coe bo, Pedro! Lo é ta tristoe berdad, ma mi conocé bo bon mama basta, pa mi por larga di sabi koe lo é larga bo bai coe toer su gustoe pa un causa asina. Bo a trata masjar bon, mi jioe.

Ma ora el a mira koe su cara a cera un poco é dici:

—Ta kiko, pakiko bo ta asina tristoe?

—Ai, mi Senjora, mi mama ta tristoe, cordando mi biaha i Carmen... aki Pedro a stop i parcé é no kier a risca papia mas tantoe.

— Mi bon jioe, bo casamentoe lo ta solamente defiri pa algun tempoe. Ma tendé, Donja Leonora dici, batiendo su manoe coe confianza riba scouder di es hoben: lo mi percura pa bo Carmen, té ora bo bolbé; lo mi pidi su tanta pa é bin biba cerca mi, lo é juda mi den mi trabao, i nos lo consola otro, té ora koe nos heroénan bolbé.

Pedro tabata for di su mes di contentoe i incapaz di papia un palabra. El a primi manoe di es senjora na su lip i el a tira un bista riba djé, koe tabata papia mas koe palabra.

Casi seman di Pascu a pasa, promer koe toer cos di biaha tabata clá. Tabatin muchoe cos di haci, reglamentoe di cosnan di gera a toema muchoe tempoe; també nan mester a haci algun egercicio, sin papia ainda di medidanan, koe mester a toema pa motiboe di ausencia di es hombernan, koe podiser lo ta muchoe largoe. Gracia na direccion huiciosa di Don Mancio i cooperacion di su esposa, nan a bini clá den poco dia. Tan pronto koe nan dia di biaha tabata fihá, nan toer tabata contentoe. Com doloroso es separacion por tabata, com tantoe nan coerazon tabata krimp di tristeza, es trabao i preparacion tabata un distraccion deseada, koe pa un momentoe tabata haci nan loebida nan pena of alomenos hacié poco mas suave. També nan dolor tabata fria un poco, pa un sintimentoe di orguljo, mirando egército di es balentenan i cordando koe nan kerido tabata eligí pa bai bringa pa un causa santa, koe un hende por sirbi, esta, pa Religion i pa Patria.

Si un stranjero tabata presente dia koe es troepanan di Amaranta tabata bai i mirando disposicion alegre di es aldeanonan, lo el'a keré mas bien koe nan ta spera entrada di un rey, i no koe nan kerido i koe nan ta bai toema partiden un gera spantoso, koe podiser nan lo no bolbé mas.

Toer trabao a stop; pueblo tabata bistir di fiesta. Na toer cas tabata boela bandera nacional. Ademas toer cas tabata adorná coe jerba i flor.

Continuamente hende di pueblonan becina tabata jega. Un porcion a reuni dilanti castiljo. Noticia di gera a plama na toer camina i masjar hende a bini pa doena es nobel heroénan nan último adios. Cada bez koe un di es hendenan tabata sali pa toema su lugar den troepa, é tabata saludá coe gritoe di legría. Solamente tabata permiti pa familia di mas acerca toema despedida di nan kerido.

Es chikitoe don Antonio tabata corré riba su pony. E no por a kita su bista for di es egército scohi, koe en berdad tabata presenta un bista sublime, i es mucha den su descuido infantil, no por a doena cuenta di es dolor mudo koe nan toer tabatin.

Mara koe mi por tabata basta grandi, koe mi por a companja mi tata, é dici coe Ana, su gouvernante, anto lo mi ta bistir mescos coe né.

—Ai bo no sabi kiko bo ta papia, el a respondé; si lo bo tabata asina grandi, mi no ta keré, koe lo bo a papia asina.

E ta sigi.

treurd, en zij zouden tot wijziging van onze wetgeving op het lager onderwijs wel te vinden zijn.

Zij willen echter de staatsschool zoo lang mogelijk vasthouden en dat willen wij ook, maar er is een voorwaarde bij, en zij is deze: *dat de ouders invloed zullen hebben op de keuze van de onderwijzers.* Wanneer dit gewichtig beginsel werd aanvaard, zou de openbare school een geheel ander karakter verkrijgen. Zij zou haar *neutraal* karakter verliezen, en toch geen partij-school worden in den ongunstigen zin des woords. Het zou dan blijken, hoe weinig ons volk is gediend van die antikerkelijke onderwijzers en onderwijzeressen, die, de goeden niet te na gesproken, ongeschikte pedagogen zijn bovendien. Ons volk is, in zijn geheel genomen, niet los van God; het is in zijn meerderheid aan Hem verbonden gebleven, ondanks de neutrale school. Er is, wat men ook zeggen moge, aan 't einde dezer eeuw veel meer belangstelling in de komst van God en naar Zijn woord dan in haar begin.

De circulaire-Dünner.

In eene vergadering der Vereeniging tot bevordering der belangen van het Jodendom is, in verband met de circulaire van den opperrabbijn dr. Dünner, met algemeen stemmen eene motie aangenomen van den volgenden inhoud:

De vergadering spreekt als hare innige overtuiging uit, dat het bestaan van Israëlietische bijzondere scholen, waar zoowel op godsdienstig als op maatschappelijk gebied voldoend onderwijs wordt verstrekt, in het waarachtig belang van het jodendom dringend noodzakelijk is, en acht het den plicht van alle trouwe aanhangers der traditie, voor zulke scholen krachtigen moreelen en financiëelen steun te verleenen.

Voorts werd besloten, tegenover colleges, "die getracht hebben het gezag der hooge joodsche geestelijkheid te verzwakken", vooralsnog eene afwachtende houding aan te nemen.

— Door een inzender wordt in *Het Centrum* verzekerd dat de heer dr Landsberg, opperrabbijn van Limburg, *ad interim* ook van Noord-Brabant, wiens gevoelen in zake de openbare scholen van dat der overige rabbijnen zoozeer afwijkt, een der meest ijverige leden is van de vrijmetselaarsloge *La Persévérance* te Maastricht. „Zeer begrijpelijk daarom", zegt de schrijver, „dat onze rabbijn-vrijmetselaar, die met den God van Mozes, Abraham, Isaac en Jacob niets wil te maken hebben, een afschuw gevoelt voor scholen, waar het geloof aan Diens openbaring aan de opvoeding zou worden tot grondslag gelegd."

BUITENLAND.

Rome.—In zijn antwoord op de gelukwenschen der kardinaals, bij gelegenheid van het Kerstfeest den Paus gebracht, heeft Leo XIII onder meer eenige woorden gewijd aan den toestand der Kerk in Italië, die nadere vermelding verdienen. Z. H. verklaarde, dat hij voor de vrijheid van de Kerk in Italië vreesde en voegde daarbij deze woorden:

"De moeilijke toestand, waarin de Paus is gebracht en die zijn waardigheid en zijn geheiligde rechten benadeelt, kan niet worden goedgekeurd. Het deel der pers, dat den godsdienst en de moraal verdedigt, wordt met hatelijke verdenking belaagd en, wat van nog grooter beteekenis is, de geestelijkheid, reeds op ontelbare wijzen geplaagd, wordt bedreigd met een strengere behandeling. De geestelijkheid is naar haar aard en naar haar plichten wel het meest gekant tegen elke oproerige poging en onlangs zijn daarvan onwederlegbare bewijzen gegeven. Maar niettemin zal het feit, dat zij aan den Apostolischen Stoel gehoorzaamt, dat zij diens rechten verdedigt en diens bedoelingen steunt, haar als een staatkundige misdaad worden aangerekend.

De Italiaansche geestelijkheid eeft vele duidelijke bewijzen gegeven van haar groote hoedanigheden, zij verstaat haar taak en haar plichten en haar standvastigheid zal niet worden aangetast door vleierij, noch door bedreigingen. Het grootste deel der leeken is in standvastigheid met de geestelijkheid één van zin, want liefde voor het Pausdom en geloof in het Katholieke dogma zijn in het schiereiland diep geworteld en zijn steeds jaloersch bewaakt als een geheiligde schat. Deze tweevoudige kracht, een bron van roem en redding voor onze voorvaderen, is door de hulp van God en de medewerking zoo van de geestelijkheid als de leeken in stand gebleven tot heil van het nieuwe geslacht."

— Er staat weer een nieuw werk van Perosi te wachten. Hij zal componeeren op een tekst van niemand minder dan Leo XIII. Dat belooft dus èn onder letterkundig èn onder muzikaal opzicht een meesterwerk!

Toen don Perosi Z. H. dezer dagen nl. kwam dank zeggen voor de eervolle onderscheiding, gelegen in zijne benoeming tot onderkapelmeester der beroemde Sixtijnsche kapel, wenschte de Paus hem niet alleen geluk met den opgang zijner *Ressurrezione di Cristo* maar verzocht hem ook, een Latijnsch gedicht, waaraan Z. H. bezig is, te willen toonzetten. De stof is wel geschikt om den priester-componist te begeesteren: het is nl. een hulde aan den Goddelijken Verlosser, op de grens van twee eeuwen gebracht.

Het gedicht, dat bijna voltooid is, zou uit drie deelen bestaan: eene dankzegging aan God voor al de weldaden, in de afgeloopen eeuw over de menschheid uitgestort; een boetezang en eerherstel voor de vreeselijke zonden, door deze eeuw tegen den Christus gepleegd; een lied van verwachting en smeekbeden voor de aanglorende eeuw.

Frankrijk. — De gespannen houding tusschen Frankrijk en Engeland heeft in het eerste land de vraag aan de orde gesteld, of men niet goed zou doen, zich met Duitschland te verzoenen. Men gaf daarvoor het denkbeeld aan, dat men Elzas aan Duitschland zou laten, doch dat dit Lotharingen in ruil voor een ander stuk grondgebied van Frankrijk zou teruggeven. Dit denkbeeld vond, tegen veler verwachting, in Frankrijk nog al weerklank, terwijl het hoegenaamd geen verzet uitlokte. De publieke opinie schijnt werkelijk naar een verzoening met Duitschland beginnen te verlangen.

Wie intusschen hopen mocht, dat onderhandelingen op den aangegeven grondslag tot succes kunnen leiden, zullen die illusie laten varen na het volgende, blijkbaar officieuze, stukje uit de *Köln. Ztng.*

De engelsche pers houdt zich voortdurend bezig met de jongste pogingen van Fransche schrijvers en staatslieden, om een toenadering tusschen Duitschland en Frankrijk als mogelijk voor te stellen. De *St. James Gazette* gaat al zoo ver, dat zij zulk een verbetering voor Engeland niet voor gevaarlijk, maar voor wenschelijk verklaart, daar zij een reden tot oorlog ter zijde stelt, zonder een nieuwe te verwekken. Wij behoeven ons met deze toekomstdroomen niet verder bezig te houden. De mogelijkheid van een Duitsch-Fransche toenadering bestaat eerst dan, als het woord Elzas-Lotharingen zal verdwenen zijn uit den taalschat van de Fransche staatslieden en van de Fransche pers. Dit woord is de barometer, waarop Duitschland, evenals het buitenland, met groote zekerheid kan aflezen, in welken toestand de Duitsch-Fransche betrekkingen op een gegeven oogenblik verkeeren. Duitschland wijst zoo lang elke samenspreking af, als het moet vreezen, dat een begonnen gesprek ook maar met eene aanduiding dit voor Duitschland volmaakt afgedane onderwerp zou kunnen aanroeren. Wij hebben alle reden, om in dit opzicht niet den geringsten twijfel te laten trekken.

Dit artikeltje zal in Frankrijk wel geen besten indruk maken.

Duitschland. — Na de begrooting in handen te hebben gesteld eener Commissie, is de Duitsche Rijksdag tot 10 Januari naar huis gegaan. De laatste vergadering was zeer kalm, en zelfs vervelend, niettegenstaande de socialist Bebel zijn rede van ruim twee uur trachtte te peperen door enkele uitvallen tegen den Keizer.

Zoo zeide hij, sprekende tegen de Pruisische uitzettingspolitiek, onder meer:

„Bij het leggen van den eersten steen van de Verlosserskerk te Jeruzalem is een keizerlijk stuk ingemetseld, waarin gewaagd wordt van christelijke liefde tot den naaste en verdraagzaamheid. Men moet zich afvragen wat men van zulke frazen moet denken, als men zich de uitzettingen van Denen en anderen herinnert."

De president riep hem hiervoor tot de orde met de woorden:

„Mijnheer de afgevaardigde, u zondigt tegen het reglement, als u een plechtige oorkonde, die de Duitsche Keizer onderteekend heeft, een fraze noemt. Ik roep u tot de orde."

In het vervolg van zijn redevoering paste Bebel op uitzettingspolitiek herhaaldelijk uitdrukkingen als „onmenschelijk" en „barbaarsch" toe, naar het schijnt om den voorzitter, opzettelijk te verleiden om hem nogmaals tot de orde te roepen; maar Ballestrem, die eergisteren Vollmar wegens een dergelijke uitdrukking tot de orde had geroepen, deed afsof hij niets merkte. Even vruchteloos bleef de poging van Bebel om de verontwaardiging van den Rijksdag op te wekken door te vertellen, dat sedert twee jaar een geheim militair bevel bestond, waarbij aan de bevelhebbers van de troepen was gelast, dadelijk de socialistische aanvoerders in hechtenis te nemen, als ergens onlusten uitbarstten, die een revolutionnair karakter dreigden te krijgen. De minister van oorlog von Gossler verklaarde droogjes en lakoniek, dat dit bevel alleen in Bebel's verbeelding bestond en onder de stukken van het ministerie van oorlog niet te vinden was. Daarmede was Bebel's bekende lichtgeloovigheid weer zoo aan de kaak gesteld, dat het vervolg van zijn redevoering geen indruk meer maakte, te meer omdat zich in de vergadering het dringend verlangen naar sluiting van de beraadslaging en bepaling van de Kerstvacantie deed gelden.

De aanvoerder van het Centrum, de heer Lieber, lokte algemeene toejuiching uit, door de verzekering te geven, dat het geheele Centrum er van overtuigd was, dat de Duitsche katholieken, zoowel in het Oosten als elders in het buitenland, hun belangen het best geborgen achten onder de hoede van het Duitsche rijk en den Keizer. Zij verlangden van niemand anders bescherming.

De anti-semiet Liebermann raasde nog een beetje over het Drievoudig Verbond, over den dreigenden toestand in Oostenrijk en de al te beleefde taal van von Bülow jegens Oostenrijk en Noord-Amerika, tegen wie men moest werken met hartige duidelijkheid en met de politiek van koudwaterstralen.

Den vorigen dag was o. a. nog een geweldige rede tegen de socialisten en de Denen gehouden door den leider der conservatieven. Deze drong op een nieuwe socialistenwet aan en vond, dat men tegenover de Denen nog te zacht optrad. De houding van Oostenrijk was het beste pleidooi, zoo besloot hij, voor de nieuwe oorlogsuitgaven.

Engeland. — De *Times* doet heel verbaasd, nu zij ziet, dat de Fransche pers aanstoot heeft genomen aan de toespraak van Sir E. Monson, den Engelschen gezant te Parijs. Het is den Franschen moeilijk naar den zin te maken, zegt het blad. Toen wij ons in 't algemeen over hun houding beklaagden, heette het, dat men ons niet begreep, vroeg men wat wij bedoelden. Nu wij duidelijk zeggen wat ons in hen mishaagt, nu is 't ook niet goed. Maar Sir E. Monson heeft slechts de betrekkingen tusschen Engeland en Frankrijk willen verbeteren, door, in zeer beleefden vorm, de Franschen te waarschuwen, dat zij ophouden moesten, de Engelschen met hun politiek van speldeprikken te tergen, en dat het geduld van het Engelsche volk zijn grens heeft. Heeft Frankrijk ons dan niet aldoor geplaagd? vraagt de *Times* en zij haalt dan eenige oude geschiedenissen op.

Maar de *Times* praat er zoodoende over heen. Een der Fransche bladen, de *Eclair*, geeft de quaestie juist weer, waar het zegt: „De leden van het Lager- en Hoogerhuis, de ministers zelfs mogen op die manier in hun eigen land spreken. Dat is al te betreuren, maar men mag niet toelaten, dat een gezant, in zijne ambtelijke waardigheid, zulke taal voert". Het komt er niet zoozeer op aan, wat Sir E. Monson, als wel waar hij het gezegd heeft, en dat hij het was, die het deed. Verscheiden Fransche bladen gaan dan ook al zoo ver, de regeering aan te sporen, van Lord Salisbury de terugroeping van Sir E. Monson te verlangen. Reeds verluidt er, dat de Fransche minister van buitenlandsche zaken in de Kamer over het geval geïnterpelleerd zal worden. Ook vertelt men, dat er reeds een gesprek is gevoerd tusschen Delcassé en Sir E. Monson. De minister zou den gezant toen verzekerd hebben, dat de regeering geheel buiten het plan van de Fransche scholen te Chartoem en Fashoda staat en de gezant daarna zijn spijt over zijn vergissing hebben uitgedrukt.

Een officieuse nota van Havas zegt, dat de besprekingen, door de rede van Sir E. Monson uitgelokt, bewijzen, dat de bedoeling van den ambassadeur niet begrepen, of niet duidelijk genoeg uitgesproken is. Sir Edmund Monson heeft zich volstrekt niet willen mengen in de binnenlandsche aangelegenheden van Frankrijk, noch de politieke gedragslijn van dat land willen beoordeelen, want hij is daartoe niet gerechtigd en het is zijn taak niet. Overigens moet zijn gedrag zulk eene verdenking te niet doen.

Spanje.— Ondanks de geheimhouding, waartoe besloten werd, publiceert de *Times*, op gezag van zijnen Parijschen correspondent Blowitz, toch den tekst van het vredesverdrag tusschen Spanje en de Vereenigde Staten.

Wij laten het hier volgen:

Spanje staat alle aanspraken op souvereiniteit en gezag op Cuba af; en daar het eiland, na de ontruiming door de Spaansche troepen, door de Vereenigde Staten bezet zal worden, zal de regeering der Unie, zoolang die bezetting duurt, de verplichtingen op zich nemen, ten aanzien der bescherming van personen en goederen, welke volgens de internationale wetten uit het feit van die bezetting voortvloeien. Spanje staat aan de Vereen. Staten het eiland Portorico af, benevens de andere eilanden in West-Indië, die thans nog onder Spaansch gezag zijn; ook het eiland Guam in de Marianen- of Ladronen-eilanden. Spanje staat aan de Vereenigde Staten den archipel af, bekend onder den naam van Philippijnsche eilanden. De Vereenigde Staten zullen, gedurende tien jaar na de dagteekening van de uitwisseling der ratificatiën van dit verdrag, de Spaansche schepen en goederen in de havens van de Philippijnsche eilanden op dezelfde voorwaarden toelaten, als de schepen en goederen uit de Vereenigde Staten.

De regeering der Vereenigde Staten zal, bij het onderteekenen van dit verdrag, naar Spanje terugzenden (op Spanje's kosten), de Spaansche soldaten die krijgsgevangen gemaakt zijn bij de inneming van Manila door de Amerikaansche troepen; deze soldaten krijgen hun wapens terug. De Spaansche regeering zal evenzoo alle krijgsgevangenen en alle personen, in hechtenis en gevangenschap wegens staatkundige misdrijven in verband met den opstand op Cuba en de Philippijnen en den oorlog met de Ver. Staten, op vrije voeten stellen. Van haar zijde zal de regeering der Unie alle personen in vrijheid stellen, die door de Amerikaansche troepen krijgsgevangen zijn gemaakt, zij neemt op zich, de bevrijding te verkrijgen van alle Spaanjaarden die door de opstandelingen op

Cuba en de Philippijnen gevangen worden gehouden. De regeering der Unie en de Spaansche regeering zullen, elk op eigen kosten, naar de Vereenigde Staten, Cuba, Portorico, of de Philippijnen; onderscheidenlijk naar hunne woonplaats, die personen terugbrengen, welke ten gevolge van bovenstaande bepalingen op vrije voeten worden gesteld. De Vereenigde Staten en Spanje doen wederzijds afstand van alle aanspraken op schadeloosstelling, welke ook, hetzij van staatswege of individueel, die opgeworpen zijn sedert het begin van den laatsten opstand op Cuba en vóór de uitwisseling der ratificatiën van dit verdrag, met inbegrip van alle eischen tot schadeloosstelling wegens de kosten van den oorlog. De regeering te Washington zal de aanspraken van burgers der Vereenigde Staten tegen Spanje, welke volgens deze bepaling komen te vervallen, onderzoeken en regelen.

Voorts bevat het vredesverdrag bepalingen omtrent de nationaliteit en het eigendomsrecht van Spanjaarden, die op het nu door Spanje verloren gebied wonen. Zij kunnen, door een daartoe strekkende verklaring af te leggen, Spaansch onderdaan blijven en behouden het volle recht om te beschikken over hunne eigendommen. De vrije uitoefening vaa hun godsdienst wordt aan alle bewoners van het door Spanje afgestane gebied gewaarborgd; hunne politieke en burgerlijke rechten zullen door het congres worden vastgesteld. Ook de eigendomsrechten, die patenten en het auteursrecht verschaft hebben, worden gewaarborgd. Spanje zal het recht hebben, consulaire ambtenaren aan te stellen in de havens en plaatsen van het gebied, dat het bij dit verdrag afstaat. De regeering van elk der beide staten zal, voor den duur van tien jaren, de koopvaardijschepen van den anderen staat behandelen op denzelfden voet — ten aanzien van havenrechten, met inbegrip van inklaringsen uitklaringsrechten, ton- en bakengelden — als de koopvaardijschepen van de eigen natie, voor zoover ze niet voor de kustvaart gebruikt worden. Deze bepaling kan ten allen tijde vervallen zes maanden na kennisgeving van de eene regeering aan de andere.

Elke verplichting, door de regeering der Vereenigde Staten bij dit verdrag aanvaard ten aanzien van Cuba, wordt beperkt tot den duur der bezetting van dat eiland door de Vereenigde Staten, maar bij het eindigen van die bezetting zal de regeering der Vereenigde Staten aan de regeering van dat eiland in overweging geven, dezelfde verplichtingen op zich te nemen.

Er staat dus niets in omtrent de geldelijke vergoeding voor den afstand van de Philippijnen, regeling van den schuldenlast der koloniën, de Carolinen-quaestie, enz.

Griekenland. — Prins George is op Kreta aangekomen en met geestdrift door de bevolking ontvangen. De stad Kanea had zich met bloemen, groen en vlaggen getooid om den regeeringscommissaris der Mogendheden waardig te kunnen ontvangen. In de straten waren bovendien tal van eerebogen met welkom's opgericht. Alle schepen losten 21 saluutschoten en heschen de nationale vlag aan den grooten mast.

De prins is tot Milo op zijn eigen jacht gevaren, om daar over te gaan op den Franschen kruiser *Bugeaud*. Nadere berichten zeggen van dezen tocht, dat de prins tot Milo begeleid is door zijn broeder den kroonprins. Hij werd opgewacht door de vier admiraals op hun vlaggeschepen, die het Grieksche koninklijk jacht *Amphritrite* met saluutschoten ontvingen. Bij aankomst van den prins speelden de muziekkorpsen het Grieksche volkslied. De admiraals brachten den prins een welkomstbezoek aan boord van het jacht, dat onmiddellijk werd beantwoord. Des avonds was er een feestmaal aan boord van de *Amphritrite*, waarna de regeeringscommissaris zich aan boord begaf van den Franschen kruiser *Bugeaud*. Begeleid door de andere vlaggeschepen stoomde dit vaartuig te middernacht de haven Milo uit. De bevolking begroette prins George met heel veel geestdrift. Na het vertrek van den prins keerde de kroonprins naar Athene terug.

De plechtige installatie van den prins op Kreta is geheel volgens programma afgeloopen. De prins, bezit nemende van de regeering, heeft aan de admiraals, de gevolmachtigden der Mogendheden, verzocht, aan hunne respectieve machtgevers zijn dank en vertrouwen over te brengen.

De stemming der bevolking was geestdriftig.

Admiraal Potier, die de regeering van het eiland overdroeg, heeft in een toespraak tot den prins de hoop uitgesproken, dat deze zou mogen beantwoorden aan de hooge verwachtingen, welke de Mogendheden van hem koesterden.

De prins hield daarop een hartelijke rede tot de Kretenzers, waarin hij belooft, met onpartijdigheid en rechtvaardigheid te zullen regeeren.

Langs den weg was een ontelbare massa menschen geschaard, die den nieuwen regeerder geestdriftig toejuichte. De internationale troepen waren langs den weg, welke de prins te volgen had, opgesteld en brachten het militair saluut.

Zoo heeft dan Griekenland, dat den oorlog tegen Turkije verloor, toch de vruchten geplukt, die het zich van eene overwinning had voorgesteld. Aan het wanbestuur der Turken is een einde gemaakt en een der zonen van het Grieksche koningshuis treedt op als bestuurder van het eiland. Aan de vlagenkwestie is ook door de Mogendheden een einde gemaakt. Zij hebben gekozen de Grieksche vlag, een staand wit kruis op blauwen grond, met in den rechter-bovenhoek een teeken van de souvereiniteit van Turkije. De keus van dit teeken was niet zoo heel gemakkelijk: de Christenen van het eiland wilden geen genoegen nemen met de wassende maan, het zinnebeeld van den Mahommedaanschen godsdienst. Men is daarom overeengekomen in de plaats daarvan een witte ster op rood veld te stellen (rood is de kleur der Turksche vlag). Behalve de nieuwe vlag zal op Kreta één Turksche vlag blijven waaien als teeken der souvereiniteit van den sultan over het eiland.

ADVERTENTIEN.

TIJD-TAFEL

der stoomschepen van "the Red D Line" tusschen

NEW-YORK.

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1899.		Caracas		Philip.		Caracas		Philip.		Caracas		Philip.	
Vertrekt van NEW YORK	Zaterdag	Jan.	14	Jan.	28	Feb.	11	Feb.	25	Maart	11	Maart	25
Doet SAN JUAN aan	Donderdag	,,	—	Feb.	2	,,	—	Maart	2	,,	—	,,	30
" PONCE	Donderdag	,,	19	,,	—	,,	16	,,	—	,,	16	,,	—
Komt aan te CURAÇAO	Zaterdag	,,	21	,,	4	,,	18	,,	4	,,	18	April	1
Vertrekt van ,, ...	Zaterdag	,,	21	,,	4	,,	18	,,	4	,,	18	,,	1
Komt aan te LA GUAYRA ..	Zondag	,,	22	,,	5	,,	19	,,	5	,,	19	,,	2
Vertrekt van ,, ..	Woensdag	,,	25	,,	8	,,	22	,,	8	,,	22	,,	5
Komt aan te PTO. CABELLO	Donderdag	,,	26	,,	9	,,	23	,,	9	,,	23	,,	6
Vertrekt van ,,	Vrijdag	,,	27	,,	10	,,	24	,,	10	,,	24	,,	7
Komt aan te CURAÇAO	Zaterdag	,,	28	,,	11	,,	25	,,	11	,,	25	,,	8
Vertrekt van ,, ...	Zondag	,,	29	,,	12	,,	26	,,	12	,,	26	,,	9
Doet LA GUAIRA aan	Maandag	,,	30	,,	13	,,	27	,,	13	,,	27	,,	10
" PONCE aan	Woensdag	,,	—	,,	15	,,	—	,,	15	,,	—	,,	12
" SAN JUAN aan	Woensdag	Feb.	1	,,	—	Maart	1	,,	—	,,	29	,,	—
Komt aan te NEW-YORK	Maandag	,,	6	,,	20	,,	6	,,	20	April	5	,,	17